

KARJASEKIRI PALVEPÄEVAKS JA PAASTUAJA ALGUSEKS tuhkapäeval, 13. veebruaril 2013

„Ma usun, aita mind mu uskmatuses.” Mk 9:24

Armsad õed ja vennad! Usuaasta palvepäeval on mitmekordselt põhjust tunnistada oma usu nõtrust ja paluda Jumala armu ja abi, nii nagu eeltoodud piiblitekstis tegi haige poisi isa. Ka tänane ühiskond pole terve. Ühed ütlevad, et eestlased on kõige vähem usklik rahvas, teiste meelest oleme üks usklikumaid, kahjuks ebausklikumaid. Ka mitmete pahede poolt nagu perekondade lagunemine, alkoholitarbimine, narkosurmad või tapmised oleme esimes-te killas. Lisaks majandusmuredele, mis peaks panema inimesi ühte hoidma ja üksteist toeta-ma, pingestavad suhteid pettused, valed ja hoolimatud väljaütlemised, nõnda, et ka pisimast sädemest võetakse tuld. Kuid see pole usutuli, vaid vaenutuli, mis võib kõik muuta tuhaks.

Tuhkapäeval palvetame iseenda, oma maa ja rahva pärast, et leiaksime paremad mõtted, et sünniks tervenemine, et Jumal annaks „*laubaehete tuha asemel, rõõmuõli leinariüü asemel, ülistusrüü kustuva vaimu asemel,*” (Js 61:3) nagu kuulutas kord prohvet Jesaja. See muutus tä-hendab meelearandust, selja keeramist patule ning jumalatusetele ja pöördumist Kristuse poo-le. On imeline, kuidas Jumal meid ka meie uskmatuses aitab. Ta on pannud meie südamesse igatsuse parema ja tõelisema elu järele. See igatsus on usu seeme. Ta on andnud meile võime uskuda ning Päästja, kellesse uskuda. Ta äratab ja kasvatab meie usku Püha Vaimu läbi sõnas ja sakramendis. Võime öelda, et usk on Jumala kingitus.

Ühtaegu on usk ka inimese vastus Jumalale, meie tahteakt ja hingehoiak, veendumus ja ustavus. Selle eest vastutame üksnes ise. „*Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse!*” (Jh 14:1) kinnitab Jeesus. Ta manitseb uskmatut sugupõlve, noomib jüngreid nende usunõtruse pärast ja ütleb, et kes ei usu, mõistetakse hukka. Ühemõtteliselt väljendab seda olukorda meie kiriku vana pihimanitsus: „*Aga kes uskmatud on ja meelt ei taha parandada, ... need teadku, et Jumal neile nende pattusid andeks ei anna, vaid nende patud neile kinnitatakse, kui nad ümber ei pöördu ega meelt paranda.*” Meelearandus on igäühe, ka kõige uskmatuma võimalus. Palve, et Jumal meid meie uskmatuses aitaks, muutub usuks ja ongi juba usk. Ususeemnest sirgub suur ja viljakas taim.

Paastuaeg on sobiv pinnas sellele taimetele. Tehes terveks langetõbise ja kõneldes jüngrite usunõtrusest ning usust kui sinepiivakesest, lisab Jeesus – pidades silmas kõiki kurjuse vägesid (Mt 17:21): „*Seesinane sugu ei lähe välja muidu kui palve ja paastumisega.*” Seda oli ta ise kogenud. Meenutades Kristuse neljakümnepäevast paastumist kõrbes, tema kannatusi ja ristisurma, kutsub paastuaeg meid iseenda ja oma prioriteetide läbikatsumisele, vanast lahtilaskmisele ja uue leidmisele, vabadusele ja osadusele Kristusega. Kristuse läbi on meie usk otsekui tules puhastatud kuld, väärtuslik, tegus ja tunnistav, vägi, mis on ära võitnud maailma. Öeldakse, et raske õppusel, kuid kerge lahingus. Soovin Sulle, armas ristirahvas, õnnistusrikast paastuaega!

Andres Pöder